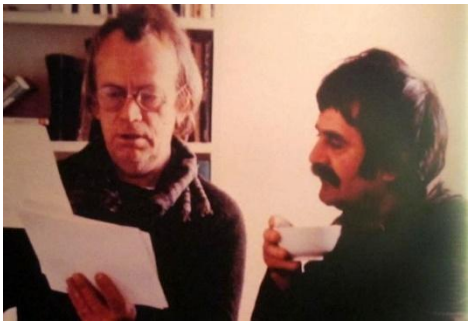

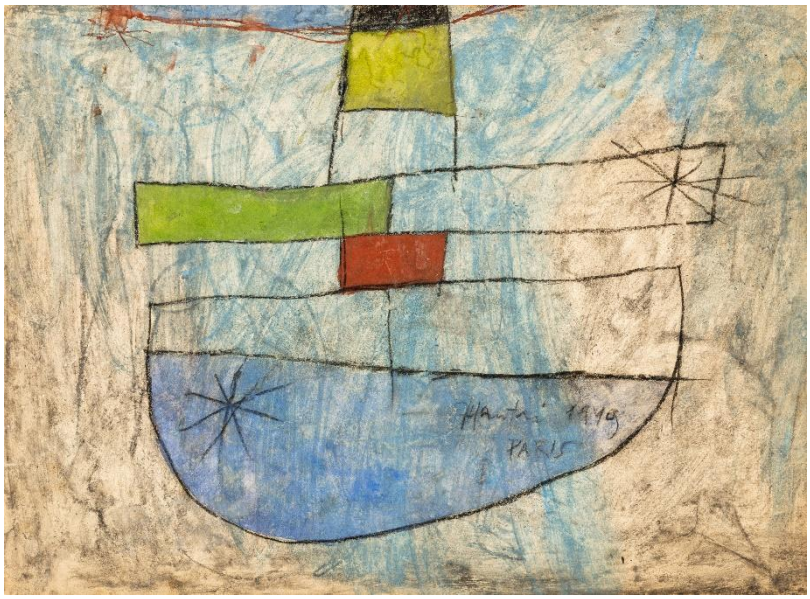
Juhász Ferenc

Hantai Simon

akik százévesek lennének

Hantai Simon 1922-ben született, Bián. 1949 óta Franciaországban él. Nagy fölfedezője és bemutatója André Breton volt, 1953-ban. Hantai Simon korunk egyik legnagyobb festője. Azé a koré, amelyben élnünk rendeltetett, s amely nemcsak jelenét, de jövője idő-gömbjét is benövi lánggal, reménnyel, pusztulással és virágzással. Ez a lángelme, mert hiszen az, festőlángelme, mint az emberlét legnagyobbjai: mindig a Titkot keresi, gyötrődve, töprengve, szenvedve, jajtalanúl és magányosan. Könyvnyit tudnék írni sorsáról, gyötrelmeiről és műveiről. A művészetében kimutatkozó lét rejtelmeiről, homályáról és fényeiről, arról a gyűrtségeken növekedve táguló fényes repedésről, amelynek repedezettség-lángjaiba ha belenézünk: a Titkok Kapujáig látunk. Ha el nem vakúl szemünk, mint a napbanézőnek. Együtt nőttünk Bián, testvéri mesterem volt Ő. S azóta is, ha két ország állampolgárai vagyunk is, a szívünk közt épült aranyhídon egymáshoz-ballagunk létünk

minden pillanatában. Hantai Simon mindent ért és tud a lét valóságából. Mégis azt kérdezte tőlem egy levelében: *„mi korunk valósága?"*

Hantai Simon mindig a rejtelmek barna ködébe nyúl zseniális kezével, eszmélkedése titok-finom tapogató-csápjaival. Mintha habzó, őrjöngő, fortyogva forrongó tengervízbe nyúlna lehajolván, kezével. Belenyúl szívünkbe, erkölcsiségünkbe és a világegyetembe. Mit keres, mit kutat fáradhatatlan-magányosan, lángban, egyedűl, döbbenten és tisztán?

A Lét Szívét talán, a Végtelenűl Dobogó és Felületén Eresen Remegve Gyűrödő Bársonyos Tiszta Mindenség-Mozgatót, a Teremtés-Erő Lüktető Ősközpontját, hogy Forró Bizalmára hajthassa, egy pillanatra akár, megnyugodni: okos, tiszta, gyötrődő, boldogtalan magányos szép fejét.

Szöveg: Új Írás, 1973. február

Képek: Hantai, Klee és más absztrakciók
Szépművészeti Múzeum, Michelangelo-terem
2022. december 7. – 2023. március 19.